

РЕШЕНИЕ

№ 170

гр. София, 09.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 21.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **7349** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.129, ал.7 вр. чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на С. С. Б., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] с искане да се прогласи нищожността на АКТ за прихвощане и възстановяване (АПВ) №902340 от 16.11.2009г., издаден от Д. А. К. на длъжност „инспектор по приходите” при ТД на НАП - С., потвърден с Решение № 907 от 22.05.2013г. на директора на Дирекция “О.” при ЦУ на НАП [населено място]. Жалбоподателят поддържа, че в разпоредителната част на АПВ са допуснати съществени пропуски, които пречат настъпването на благоприятни за него последици, тъй като не е посочен начин за изпълнение и възстановяване на изчислените суми. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да прогласи нищожността на акта.

Ответникът директор на Дирекция „ОДОП” – С. оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

С решение №1236 от 09.09.2009г. на директора на Дирекция „О.“ – С. е отменено АПВ №900040 от 02.03.2009г., с който на жалбоподателя е отказано възстановяването на осигурителни вноски за ДОО и ЗО за периода 01.01.2005г. – 31.12.2008г. Горестоящият административен орган е приел, че актът е издаден при неизяснена фактическа обстановка и при липса на мотиви – не било ясно, какво се претендира, както и какво се отказва.

С резолюция за извършване на проверка № 902340 от 02.11.2009г. на органа по приходите Д. А. К. е разпоредено извършването на проверка за прихващане/възстановяване във връзка с решение №1236 от 09.09.2009г.

Издаден е оспореният в настоящето съдебно производство АПВ №902340 от 16.11.2009г. Изложени са мотиви в АПВ, че за периода 01.01.2005г. – 31.12.2005г. сума в размер на 15.00 лв. за ДОО и в размер на 28.74лв. за ЗО се явява надвнесена. За периода 01.01.2006г. – 31.12.2006г. сума в размер на 10.30 лв. за ДОО и в размер на 2.69лв. за ЗО се явява надвнесена. За периода 01.01.2007г. – 31.12.2007г. сума в размер на 29.00 лв. за ДОО и в размер на 65.00 лв. за ЗО се явява надвнесена. За периода 01.01.2008г. – 31.12.2008г. сума в размер на 475.44 лв. за ДОО и в размер на 101.19 лв. за ЗО се явява надвнесена. Посочено е в АПВ, че лицето няма изискуеми публични задължения. В разпоредителната част на АПВ не е посочена сума за възстановяване (0.00 лв.). Изложени са мотиви, че възстановяването на осигуровките следва да се извърши от съответните работодатели, тъй като лицето не е изпълнило задължението си при изплащане на възнаграждение по втори, допълнителен трудов договор да декларира сумите, върху които са направени осигурителни вноски по всеки договор.

АПВ е връчен на жалбоподателя на 27.11.2009г. и не е обжалван.

С искане вх.№94-С-305 от 19.03.2013г. до директора на ТД на НАП С. жалбоподателят е поискал издаване на нов АПВ поради съществени несъответствия в АПВ №902340 от 16.11.2009г.

Издадено е решение №907 от 22.05.2013г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С., с което е отхвърлено искането за прогласяване нищожността на АПВ №902340 от 16.11.2009г. Липсват данни в административната преписка за връчване на жалбоподателя на решение №907 от 22.05.2013г., поради което следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство от 02.07.2013г., е подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При гореустановената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Страните не спорят, че АПВ №902340 от 16.11.2009г. е връчен лично на жалбоподателя на 27.11.2009г. и не е оспорен в срока по чл.129, ал.7, вр. чл.152, ал.1 ДОПК. Съгласно чл.149, ал.5, вр. пар.2 от ДР на ДОПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Съдът приема, че е сезиран с жалба единствено относно прогласяване нищожността на АПВ №902340 от 16.11.2009г., която жалба може да се подаде без ограничение във времето. Обсъждане на законосъобразността на АПВ №902340 от 16.11.2009г. в настоящето съдебно производство е недопустимо, поради необжалването му в срок.

Нормативна уредба за недействителността на административните актове липсва. Няма законово опроредение за нищожни или унищожаеми административни актове. Те са установени в административноправната теория и в съдебната практика понятия, които допринасят за изясняване на понятията "нищожност" и "унищожаемост" и за изграждане на критерии за разграничаване на нищожните от унищожаемите административни актове. Един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за

валидността на административния акт или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност на административните актове - изброени съответно пет порока в [чл. 146 АПК](#). Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допуснатата нередовност на акта.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република Б. и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”. В случая АПВ е издаден от компетентен административен орган, в хода на проверка по реда на чл.129, ал.2, т.2 ДОПК, възложена с резолюция за извършване на проверка № 902340 от 02.11.2009г.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва.

Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая РА е издаден на основание конкретна правна норма от ДОПК – чл. 129, ал.2, т.2 ДОПК, във връзка с решение №1236 от 09.09.2009г. на директора на Дирекция „О.“ – С..

На последно място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др. Оспореният АПВ е издаден в писмена форма, като в него са изложени подробни мотиви. Действително, в мотивите на акта са посочени надвнесени от лицето суми, но по отношение на същите не е постановено възстановяване в диспозитивната част на акта. Именно това обстоятелство мотивира жалбоподателя да атакува акта с искане за обявяване на нищожността му – пропуски в разпоредителната част на акта. Органът обаче е изложил мотиви в АПВ в тази насока, а именно, че поради недеклариране на осигурителните вноски по всеки отделен трудов договор, възстановяването следва да се извърши от съответните работодатели. Материалната законосъобразност на тези мотиви е недопустимо да бъде проверявана в настоящето производство, което е за проверка единствено на валидността на акта. След като в оспорения АПВ са изложени фактически и правни мотиви, от които може да се установи волеизявлението на органа, то не е налице основание за обявяването му за нищожен. В случая разпоредителната част на акта съответства на изложените мотиви за възстановяване на надвнесените суми от съответните работодатели. Органът е изложил разбираеми мотиви в акта, който жалбоподателят е пропуснал да атакува относно неговата материална законосъобразност. По изложените съображения и при липса на основания за обявяване на АПВ №902340 от 16.11.2009г. за нищожен жалбата следва да бъде отхвърлена като

неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 150.00 лв. съобразно чл.8, вр. чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2-ри състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. Б., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] с искане да се прогласи нищожността на АКТ за прихващане и възстановяване (АПВ) №902340 от 16.11.2009г., издаден от Д. А. К. на длъжност „инспектор по приходите” при ТД на НАП - С.

ОСЪЖДА С. С. Б., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на директора на Дирекция “ОДОП” при ЦУ на НАП [населено място] на основание чл.161, ал.1 ДОПК юрисконсултско възнаграждение в размер от 150.00 (сто и петдесет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: